

РЕШЕНИЕ

№ 12913

гр. София, 02.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 26.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **12855** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 26 ал. 4 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР).

Образувано е по жалба на Д. В. В.-З. с ЕГН [ЕГН] срещу Разпореждане № 4506-40-66/21.10.2025 г. за изплащане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, издадено от Директор на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, НОИ. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорваното разпореждане. Моли съда да отмени обжалвания акт. В съдебно заседание жалбоподателката, чрез адв. Ф. САК, поддържа жалбата си и моли съда да отмени обжалваното разпореждане.

Процесуалният представител на ответника в съдебно заседание оспорва жалбата. Моли за нейното отхвърляне.

От фактическа страна:

Жалбоподателката Д. В. В. е работила в „Биомаг“ ООД, с ЕИК[ЕИК], като 06.08.2024 г. било прекратено трудовото й правоотношение.

„Биомаг“ ООД, с ЕИК[ЕИК] е обявено в неплатежоспособност и е открито производство по несъстоятелност с Решение № 401/13.03.2025 г. по т.д. № 1756/2024 г. на Софийски градски съд, вписано в Търговския регистър на 14.03.2025 г. С Решение № 859/16.06.2025 г. по т.д. № 1756/2024 г. на Софийски градски съд, вписано в Търговския регистър на 17.06.2025 г. е

постановено прекратяване на дейността и спиране на производството по несъстоятелност.

Със заявление-декларация с вх.№ 4502-21-61 от 01.08.2025 г. на ТП на НОИ- С. [населено място] В. поискала отпускане на гарантирано вземане.

С обжалваното Разпореждане № 4506-40-66/21.10.2025 г. за изплащане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, Директорът на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" в Националния осигурителен институт е отказал изплащането на гарантирано вземане по заявлението. Административният орган е приел, че заявлението- декларация е подадено извън нормативно определения срок, който е преклузивен, поради което липсвало правно основание за изплащане на гарантирано вземане.

Страните не спорят по гореизложената фактическата обстановка. Тя се установява и по безспорен начин от приложената по делото административна преписка.

От правна страна:

Жалбата е подадена в предвидения за това преклузивен процесуален срок и при наличието на правен интерес от обжалването, от лице, за когото издадения административен акт е неблагоприятен, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Административният акт е издаден от компетентен орган по чл. 26, ал. 1 от ЗГВРСНР, при спазване на административнопроизводствените правила, уредени в ЗГВРСНР.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР право на гарантирани вземания по този закон имат работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2, независимо от срока му и от продължителността на работното време. Ал. 2 посочва, че лицата по ал. 1 могат да ползват права по този закон, при условие, че работодателят е осъществявал дейност най-малко 12 месеца преди началната дата на неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността, посочена в решението по чл. 6. Според чл. 6 от ЗГВРСНР правото на гарантирани вземания за работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 възниква от датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за: 1. откриване на производство по несъстоятелност; 2. откриване на производство по несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност; 3. откриване на производство по несъстоятелност, постановяване на прекратяване дейността на предприятието, обявяване на длъжника в несъстоятелност и спиране на производството поради недостатъчност на имуществото за покриване на разноските по производството.

Правото на гарантирано вземане се упражнява по реда на чл. 25 от ЗГВРСНР с подаване на заявление-декларация по образец до териториалното поделение на Националния осигурителен институт по седалището на работодателя в тримесечен срок от датата на вписване на решението по чл. 6 или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на друга държава.

От събраните доказателства по делото се установява, че жалбоподателката е била в трудови правоотношения с „БИОМАГ" ООД. Датата на вписване на решението за откритото производство по несъстоятелност безспорно е 14.03.2025 г. Това се потвърждава от представените по делото доказателства, както и от вписаните обстоятелства, отразени в Търговския регистър. Срокът за подаване на заявление по реда на чл. 25 от ЗГВРСНР е тримесечен и е започнал да тече датата на вписване на съдебното решение за откритото производство по несъстоятелност.

Заявлението- декларация вх. № 4502-21-61 за изплащане на гарантираните вземания е подадено

от жалбоподателката на 01.08.2025 г., следователно срокът по чл. 25 от ЗГВРСНР не е спазен и е било налице основанието на чл. 26, ал. 3 от ЗГВРСНР при постановяване на обжалвания административен акт.

Като е приложил правилно посочените законови разпоредби, с обжалваното Разпореждане, Директорът на фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" е постановил законосъобразен отказ за изплащане на вземания съгласно ЗГВРСНР. Константна е съдебната практика, че срокът по чл. 25 от ЗГВРСНР е преклузивен, т. е. с изтичането му се погасява материалното субективно право да се получи гарантирано вземане от фонда. По отношение на срока за упражняване на правото на гарантирано вземане, законодателят е предвидил две хипотези с разпоредбата на чл. 25 от ЗГВРСНР. При първата хипотеза, началният момент, от който тече тримесечният срок е вписване на решението по чл. 6 от ЗГВРСНР, а при втората хипотеза - началният момент, от който тече тримесечният срок е датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава. Относима към настоящия спор е първата хипотеза, като правнорелевантният факт, от който възниква правото на гарантирани вземания за работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР, е датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за откриване на производство по несъстоятелност (чл. 6, т. 1 от закона). Предвид относимата разпоредба на чл. 7, ал. 1 от Закона за търговския регистър, вписаното обстоятелство за откриване на производството по несъстоятелност се смята, че е станало известно на третите добросъвестни лица от момента на вписването, поради което ирелевантно се явява обстоятелството дали работодателят е изпълнил задължението си по чл. 3, ал. 1 от Наредбата за реда и начина на информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя, тъй като законодателят не е предвидил при неизпълнение на това задължение възможност за удължаване на срока по чл. 25 от ЗГВРСНР, респ. възстановяването му. С вписването в търговския регистър на решението за откриване на производството по несъстоятелност на работодателя на жалбоподателката, а именно- 14.03.2025 г. е започнал да тече тримесечният срок за упражняване на правото на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, като заявлението от 01.08.2025 г. се явява подадено след изтичане на посочения срок.

Съдът взе предвид и практика на Съда на европейския съюз. С Решение на СЕС (пети състав) от 18.04.2013 г. по дело C-247/12 по преюдициално запитване на Върховния административен съд, е прието, че Директива 2008/94/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че не задължава държавите членки да гарантират вземанията на работниците и служителите на всеки етап от производството по несъстоятелност на техния работодател. Според Решението на СЕС от 16.07.2009 г. по дело C-69/08, постановено по преюдициално запитване от италиански национален съд, исканията, подадени след изтичане на установените от закона преклузивни срокове, са недопустими и не подлежат на разглеждане. Административният орган не разглежда недопустими искания и не обсъжда тяхната основателност. Само при допустимо искане административният орган следва с издадения акт да разпорежи изплащането на предявеното вземане или да откаже изплащането след извършена преценка относно наличието на материалноправните предпоставки.

Решението, което е визирано в чл. 6, ал. 1 ЗГВРС, е решението за откриване на производство по несъстоятелност по чл. 630, ал. 1 ТЗ. В конкретния случай по отношение на „Биомаг“ ООД такова е решение № 401/13.03.2025 г., което е вписано в търговски регистър на 14.03.2025г. в т.см. е и Решение № 13269 от 14.10.2013г. по адм.д. №862/2012г. на ВАС.

По изложените съображения следва да се приеме, че оспореният административен акт е издаден при спазване на процесуалноправните и материалноправните предпоставки за законосъобразност.

Не са налице основания за отмяната му поради несъответствие с правото на ЕС или националното законодателство.

С оглед изложеното следва жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. В.-З. с ЕГН [ЕГН] срещу Разпореждане № 4506-40-66/21.10.2025 г. за изплащане на гарантирано вземане по ЗГВРСНР, издадено от Директор на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, НОИ.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването на страните, че е изготвено.